

Arrest

nr. 250 878 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 oktober 2020 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN, en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 14 april 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 23 april 2018 veroordeelt de correctionele rechtbank van Brugge verzoeker tot een gevangenisstraf van acht maanden voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige vrouw.

1.3. Op 28 juni 2019 veroordeelt de correctionele rechtbank van Leuven verzoeker tot een gevangenisstraf van achttien maanden, met uitstel voor vijf jaar behalve de voorlopige hechtenis en mits naleving van de probatievoorwaarden, voor inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.4. Op 11 maart 2020 beslist de commissaris-generaal tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 8 september 2020 met nummer 240 583 bevestigt de Raad de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist op 19 oktober 2020 tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen van openbare orde:

Op 29.10.2015 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 18.04.2017 werd u vervolgens door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 19.04.2017 in kennis werd gesteld. Op heden beschikt u over een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 25.06.2020 in het bezit gesteld van een A-kaart.

Een jaar na de toekenning van uw subsidiaire beschermingsstatus, werd u op 23.04.2018 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Brugge tot een gevangenisstraf van acht maanden voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige. Bovendien werd u op 05.12.2018 aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de hulpgevangenis te Leuven op verdenking van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op basis van deze informatie werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 12.12.2018 op grond van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin, en artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus verstuurd aan het CGVS.

In tussentijd werd u op 28.06.2019 door de Correctionele rechtbank te Leuven veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden (met vijfjaar uitstel behalve de voorlopige hechtenis en mits naleving van de probatievoorwaarden) voor inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Op basis van deze nieuwe informatie werd door de DVZ op 22.08.2019, op grond van artikel 49/2, § 4, tweede lid, en artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een tweede verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus verstuurd aan het CGVS.

In het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus werd u vervolgens door het CGVS op 03.03.2020 gehoord, teneinde u de mogelijkheid te bieden elementen aan te brengen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus. Op 11.03.2020 heeft het CGVS besloten om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 12.03.2020 in kennis werd gesteld. Het CGVS was immers van oordeel dat er in uw hoofde niet kan getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Ten slotte was het CGVS van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst, namelijk Afghanistan.

U diende tegen voormelde beslissing op 10.04.2020 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 11.09.2020 werd de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus door de RVV bevestigd. Bijgevolg is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 definitief geworden en staat het vast dat de Minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen.

Op 01.10.2020 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd verstuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15.12.1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ op 13.10.2020 de ingevulde vragenlijst met volgende bijlagen: huurovereenkomst van uw sociale huurwoning dd. 19.11.2018, arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur (artikel 60) dd. 09.08.2019, arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur (artikel 60) dd. 23.01.2020, een aangifte bij de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening dd. 01.09.2020 in verband met aangifte van einde arbeidsovereenkomst, tewerkstellingsattest OCMW Leuven dd. 01.09.2020, Afghaans identiteitsbewijs, getuigschrift van beroepsopleiding dd. 28.02.2018, attest van inburgering dd. 26.09.2019 en verschillende loonstroken voor periode september 2019 tot augustus 2020.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf zal met al deze elementen, evenals met alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen rekening worden gehouden. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf wordt in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt tevens rekening gehouden met uw leeftijd en met de gevolgen voor uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming bij uw inschrijving dd. 29.10.2015 verklaarde dat u op 27.10.2015 het Rijk bent binnengekomen, met andere woorden net geen vijfjaar geleden. U was op dat ogenblik reeds meerderjarig en had de volle leeftijd van achttien jaar bereikt. U verklaarde tijdens uw gehoor in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dat u vanaf uw geboorte in Afghanistan er woonde tot uw vertrek in 2015. Bijgevolg stellen we vast dat u het merendeel van uw leven, namelijk achttien jaar, in het land van herkomst doorbracht. U bent er opgegroeid en was er tewerkgesteld tot aan uw vertrek. Het loutere feit dat u bijna vijfjaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

U verklaarde in uw ingevulde vragenlijst dat u Nederlands kan lezen en schrijven en dat u Nederlandse les heeft gevolgd. U legde tevens een attest van inburgering (dd. 26.09.2019) voor. Daarnaast legde u een getuigschrift van een beroepsopleiding (dd. 28.02.2018) neer en verschillende documenten in verband met uw beperkte tewerkstelling. Hieruit blijkt dat u tussen 09.08.2019 en 28.08.2020 tewerkgesteld was via artikel 60 (te OCMW Leuven), en u dus op heden niet tewerkgesteld bent. We merken vooreerst op dat het volgen van opleidingen, inburgerings- en taalcurssussen en het genieten van tewerkstelling, slechts enkele aspecten zijn die blij kunnen geven van integratie. Enerzijds behoort het tot een normale attitude dat u na een verblijf van bijna vijf jaar in het Rijk een officiële landstaal leerde, een inburgeringscursus volgde, een beroepsopleiding volgde en tewerkstelling genoot. Bovendien wijzen we erop dat het volgen van Nederlandse taallessen en een integratiecursus in het Vlaamse gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Deze elementen zijn op zich dan ook onvoldoende om van een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving te spreken.

We benadrukken dat u volgens de bijgevoegde documenten slechts gedurende een korte periode tewerkgesteld was in België, namelijk van 09.08.2019 tot 28.08.2020. Volgende documenten tonen dit aan: een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur (artikel 60) dd. 09.08.2019, arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur (artikel 60) dd. 23.01.2020, een aangifte bij de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening dd. 01.09.2020 in verband met aangifte van einde arbeidsovereenkomst, tewerkstellingsattest OCMW Leuven dd. 01.09.2020 en verschillende loonstroken voor periode september 2019 tot augustus 2020. Op een verblijf van vijfjaar in België is deze beperkte tewerkstelling bijna verwaarloosbaar. U liet het duidelijk na om een duurzame tewerkstelling in België na te streven en uit uw veroordeling van 28.06.2019 door de Correctionele rechtbank te Leuven blijkt duidelijk dat u verkiest het criminele pad te bewandelen en u zich louter omwille van snel en gemakkelijk geldgewin inliet met het verhandelen van drugs, wat tevens wijst op een manifest gebrek aan normbesef.

U werd immers op 28.06.2019 door de Correctionele rechtbank te Leuven veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden met vijf jaar uitstel, behalve de voorlopige hechtenis, wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Uit het vonnis blijkt dat u in de periode van juli

2018 tot december 2018 regelmatig drugs dealde (onder meer cannabis, cocaine en XTC) en dat u deze onder meer aan een minderjarige verkocht. Dit gebeurde volgens de rechter in een georganiseerd kader en op grote schaal. De Correctionele rechtbank oordeelde dat de bewezen verklaarde feiten ernstig zijn en niet kunnen worden getolereerd. Inbreuken op de drugswetgeving zijn een ernstige aantasting van de openbare veiligheid. Door het verkopen van verdovende middelen heeft u bijgedragen tot het creëren en/of in stand houden van een verslaving, hetgeen vele levens verwoest en direct en indirect de oorzaak is van vele vormen van criminaliteit.

Bovendien werd u reeds eerder veroordeeld. De Correctionele rechtbank van Brugge veroordeelde u namelijk op 23.04.2018 tot een gevangenisstraf van acht maanden voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige vrouw. De Correctionele rechtbank oordeelde dat de feiten ernstig zijn en getuigen van een gebrek aan respect voor de fysieke en seksuele integriteit van het slachtoffer. Gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten, achtte de rechter een effectieve gevangenisstraf van acht maanden passend.

Bij uw gehoor bij het CGVS in het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus, verklaarde u met betrekking tot deze eerste veroordeling door de Correctionele rechtbank van Brugge een fout te hebben gemaakt en betoonde u volgens het CGVS ook spijt. Daartegenover minimaliseerde u de door u gepleegde feiten, wat betreft uw veroordeling voor drugsfeiten in Leuven, en stelde u dat u enkel drugs gebruikte en bleef u ontkennen dat u zelf drugs verhandelde, niettegenstaande de rechter deze feiten als bewezen acht.

De RVV herhaalde bij arrest nr. 240 583 van 08.09.2020 dat u uw rol bij de bewezen verklaarde drugsfeiten probeerde te minimaliseren, maar dat u hier niet in slaagde. De RVV benadrukte dat de Correctionele rechtbank van Leuven uitdrukkelijk rekening hield met uw rol bij de bewezen verklaarde feiten en dat dit de rechtbank er niet van weerhield om u wegens het verkopen en dealen van drugs, in een georganiseerd kader en op grote schaal, onder meer aan een minderjarige, te veroordelen tot een gevangenisstraf van achttien maanden. De rechtbank oordeelde daarbij dat de bewezen feiten ernstig waren en niet konden worden getolereerd. Inbreuken op de drugswetgeving zijn een ernstige aantasting van de openbare veiligheid en u heeft door het verkopen van drugs bijgedragen tot het creëren en/of in stand houden van verslavingen, wat levens verwoest en de oorzaak vormt, direct en indirect, van vele vormen van criminaliteit. U deed zulks louter uit winstbejag, wat wijst op een manifest gebrek aan normbesef. Gelet op het voorgaande, kan volgens de RVV niet betwijfeld worden dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Op het vlak van gezins- en familieleden verklaarde u in de ingevulde vragenlijst geen gezins- of familieleden in België te hebben. Evenmin verklaarde u in België getrouwd te zijn of een duurzame relatie te hebben. U verklaarde in de ingevulde vragenlijst dat uw beide ouders reeds overleden zijn en dat u enkel nog twee broers en een tante in uw land van herkomst heeft. Ten slotte verklaarde u dat u een partner heeft in het land van herkomst. Het feit dat u geen in België verblijvende gezins- of familieleden heeft en dat uw broers, tante en partner in het land van herkomst verblijven, toont aan dat uw familiale banden met uw land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze in België, alwaar deze geheel onbestaande zijn.

Bijgevolg is er dan ook geen enkel familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht. Bovendien merken we op dat u verklaarde een partner in het land van herkomst te hebben, maar dat dit u niet in de weg stond om feiten te plegen van aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige vrouw in België.

Bij de RVV verklaarde u (nr. 240 583 van 08.09.2020) dat u thans uw probatievoorwaarden naleeft, dat u geen nieuwe feiten heeft gepleegd, dat u een aantal inspanningen leverde zoals Nederlands leren, werken en een engagement bij Roots. We wijzen er echter op dat u thans niet langer tewerkgesteld bent. Bovendien behoort het slechts tot een normale attitude dat u na een verblijf van bijna vijfjaar ten minste een van de officiële landstalen aanleert. Deze beperkte inspanningen zijn op zich dan ook onvoldoende om van een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving te spreken en doen evenmin afbreuk aan het feit dat u reeds herhaaldelijk veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank.

U verklaarde in de ingevulde vragenlijst tot slot dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst. We merken echter op dat deze beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf. Dit impliceert dat u geen wettig verblijf in België meer geniet, doch wordt u geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in België en de beperkte elementen van integratie rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Omwille van ernstige redenen van openbare orde wordt er krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“Verwerende partij steunt haar beslissing op artikel 21 Vreemdelingenwet

Art. 21 Vw. stelt het volgende:

[...]

Art. 23 Vw. bepaalt het volgende :

[...]

Verzoeker verwijst naar de parlementaire werkzaamheden, meer bepaald de memorie van toelichting, m.b.t. de wet dd. 24.02.2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die voormeld artikel in de Vreemdelingenwet invoegde :

Uit de aangehaalde artikelen 21 en 23 Vw blijkt dat een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van een derdelander die tot het verblijf was toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde, die zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de derdelander.

Bij het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijf dient er enerzijds rekening te worden gehouden met de ernst of aard van de inbreuk op de openbare orde of nationale veiligheid of met het gevaar dat van de derdelander uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Anderzijds dient er ook rekening te worden gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

De bestreden beslissing vermeldt de intrekking van het statuut van subsidiaire bescherming van verzoeker door het CGVS op 11 maart 2020

De bestreden beslissing vermeldt vervolgens :

[...]

Uit de bepalingen van de artikelen 21 en 23 VW blijkt dat verwerende partij NIET verplicht is om het verblijf van verzoeker te beëindigen.

Er wordt hem enkel de mogelijkheid gegeven om zijn verblijf te beëindigen, en bij het nemen van deze beslissing dient hij verschillende elementen in rekening te brengen, zoals de gevolgen die deze beslissing heeft voor de betrokkene.

Als gevolg van de aan verzoeker betekende beslissing, komt verzoeker terecht in een situatie waarin hij niet langer gemachtigd is om verblijf te houden in België, maar een terugkeer naar zijn land van herkomst is evenmin mogelijk.

De provincie LAGHMAN is nog steeds een van de meest problematische, complexe gewelddadige provincies waar de aanwezigheid van IS en van Taliban is toegenomen in 2019. Zeer veel burgers raakten gewond ingevolge (grond)gevechten, bombardementen langs de wegen, en landmijnen.

De hoofdweg is regelmatig het voorwerp van conflicten tussen de overheid en extreme milities zoals Taliban en IS.

Een gedwongen terugkeer naar Afghanistan brengt in hoofd van verzoeker een ernstig risico op schade, en bijgevolg een ontoelaatbare schending van artikel 3 EVRM teweeg.
Het CGVS erkent de onmogelijkheid van terugkeer in haar beslissing van 11 maart 2020 expliciet door in een niet terugleidingsclausule naar Afghanistan te voorzien !
Er blijkt niet uit de bestreden beslissing dat deze precaire situatie waarin verzoeker terecht komt als gevolg van de bestreden beslissing, in rekening is gebracht noch dat alle relevante omstandigheden correct in rekening zijn gebracht.
In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken
Artikel 23 stelt immers :
Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.
Op 23 april 2018 veroordeelde de correctionele rechtbank van Brugge verzoeker wegens feiten van aanranding van de eerbaarheid.
Het vonnis werd echter BIJ VERTSTEK gewezen.
Bij gebrek aan enige informatie over de persoonlijke situatie van verzoeker, werd een gevangenisstraf van 8 maanden opgelegd.
Uit het administratief dossier blijkt niet dat het hier om een definitieve beslissing gaat, hetgeen nochtans vereist om rekening te kunnen houden met deze gerechtelijke uitspraak. Nergens wordt het bewijs van het in kracht van gewijsde gegaan karakter van dit vonnis geleverd door verwerende partij
Deze omstandigheid dient bij de beoordeling ernstig in acht genomen te worden. Het spreekt voor zich dat indien het vonnis nog vatbaar is voor verzet of beroep, deze uitspraak noch de kwalificatie door de rechtbank weerhouden, een grond vormt voor het nemen van de bestreden beslissing.
Immers heeft verzoeker nooit ten gronde voor de rechtbank zijn verdediging kunnen voeren met betrekking tot de hem ten laste gelegde feiten, die hij formeel ontkent!
Bij vonnis van 28 juni 2019 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven voor het bezit en verhandelen van drugs.
Verzoeker raakte via kennissen in het Afgaans milieu in Leuven in het dossier betrokken , doch zijn rol hierin was beperkt
De rechter motiveert expliciet:
“de rechtbank houdt rekening met zijn beperkte rol in het dossier en zijn inspanningen om op het rechte pad te blijven (het volgen van Nederlandse les, zijn tewerkstelling en zijn engagement in Roots)” (p 51 vonnis)
Vervolgens kreeg verzoeker een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor het gedeelte dat de voorlopige hechtenis overtreft.
Bij de bepaling van deze strafmaat dient rekening te worden gehouden met het feit dat de rechtbank rekening moest houden met het eerste bij verstek gewezen vonnis, ongeacht of hiertegen nog beroep / verzet zou kunnen worden aangetekend, nu dit op het strafblad van verzoeker vermeld stond.
Verzoeker leeft de probatievoorwaarden na. Er zijn geen nieuwe feiten bekend noch wordt het tegendeel beweerd door verwerende partij.
Het gedrag van verzoeker vormt geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving
In geval van een noodgedwongen terugkeer zal verzoeker zijn leven in België dat hij gedurende vijf jaar heeft uitgebouwd, moeten achterlaten.
Dit vormt een verregaande ingreep op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve een schending van het art. 8 E.V.R.M. van het proportionaliteitsbeginsel.
Bij een beslissing tot beëindiging van het verblijf moet immers een belangenafweging plaatsvinden in het licht van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M. v. Zwitserland, § 47; EHRM 10 januari 2017, nr. 55470/10, Salija/Zwitserland, § 36). Dit wordt ook zo verduidelijkt in de voorbereidende werken (zie supra). Bovendien volgt deze vereiste tevens uit artikel 23, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat wezenlijk is verbonden met artikel 8 van het EVRM en in ruime mate de rechtspraak van het EHRM hierover weerspiegelt.
Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder hieraan aandacht heeft besteed doch niet op voldoende proportionele en zorgvuldige wijze
Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :
[...]

Kernvraag die zich in voorliggende zaak stelt is of verwerende partij in een situatie die een weigering van een voortgezet verblijf betreft en waarin de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé-

en gezinsleven, alle relevante gegevens waarover hij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. De betwisting kadert dus in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgenomen voorwaarde van proportionaliteit van de getroffen maatregel (noodzakelijk in een democratische samenleving).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel (Hof Mensenrechten 21 april 2005 (Yusuuf t. Nederland), T. Vreemd., 2005, afl. 2, 158-159, noot G. MAES).

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet de te nemen maatregel getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Telkens dienen de belangen te worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt (PARMENTIER, S., "De uitwijzing van criminele vreemdelingen en het recht op een gezinsleven", T. Vreemd. 1992, 318-324, noot bij EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992.).

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuhez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, RvV X - Pagina 28 van 34 Nuñez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 79). [...]

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het houdt tevens in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Voor wat betreft een beslissing tot beëindiging van verblijf vindt dit beginsel van behoorlijk bestuur zijn weerklank in een expliciete wetbepaling, met name artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet (zie infra punt 2.22.).

Om het doel van bescherming van de openbare orde te bereiken, is huidige maatregel niet noodzakelijk. Veel minder vergaande maatregelen zijn denkbaar.

Verzoeker staat onder toezicht van een justitieassistente. Hij wordt met andere woorden opgevolgd en er hebben zich sindsdien geen nieuwe problemen gesteld

Verzoeker is sindsdien niet meer in aanraking geweest met justitie noch politie.

Hij integreerde zich qua onderwijs en werk in de Belgische maatschappij, hetgeen bevestigd wordt in het correctioneel vonnis.

Door verzoeker terug te sturen naar een land waar hij ruim vijf jaar geleden noodgedwongen is vertrokken, bestaat een kennelijk wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van de beslissing, zodat ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

De beëindigingsbeslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, is in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeker recht op zijn privé- en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

In casu heeft er dus geen afdoend concrete en dus correcte billijke belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een en schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Gezien al deze elementen, kan men na een belangenafweging, niet besluiten dat verzoeker op heden een ernstig risico vormt voor de openbare orde zodat de beslissing van beëindiging van verblijf disproportioneel is".

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve

overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3.1. Waar verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.2. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de bepalingen van de artikelen 21, 22 en 23 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 21 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Artikel 22 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“§ 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :
1° de gevestigde onderdaan van een derde land;
2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;
3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.
§ 2. (opgeheven)”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.
Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.
§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.
Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

2.3.3. De Raad wijst erop dat de voormelde wetsbepalingen werden ingevoegd om middelen aan de administratie te geven om sneller en efficiënter op te treden wanneer de openbare orde of de nationale veiligheid is bedreigd. De begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ waarvan hier sprake, werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald. Tevens werd het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De procedurele waarborgen, zoals ingeschreven in artikel 23 van de Vreemdelingenwet, beogen verder “voldoende bescherming tegen willekeur [te bieden]. Ze waarborgen een rechtvaardig evenwicht tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen.” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 17, over de procedurele waarborgen in artikel 23 van de Vreemdelingenwet zie ook Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 26-27).

2.3.4. Verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd met toepassing van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, waarvoor ‘gewone’ redenen van openbare orde of nationale veiligheid volstaan, en niet met toepassing van artikel 22 van de Vreemdelingenwet, waarvoor ‘ernstige redenen’ van openbare orde of nationale veiligheid voorhanden moeten zijn. Verzoeker toont ook niet aan dat zijn situatie dan alsnog in het licht van artikel 22 van de Vreemdelingenwet had moeten worden beoordeeld. In het voorliggende geval blijkt dan ook niet dat verzoeker dienstig de schending van artikel 22 van de Vreemdelingenwet kan inroepen.

2.3.5. De bestreden beslissing, die is genomen op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, moet overeenkomstig artikel 23, § 1 van deze wet uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van verzoeker dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen.

Steunen op een algemene praktijk of een vermoeden, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, volstaat niet.

Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet verder slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het is aan verweerder in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe (ernstige) verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. Verweerder moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier.

Hiervoor dienen alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking te worden genomen.

2.3.6. In de bestreden beslissing wordt allereerst verwezen naar de veroordeling van 23 april 2018 door de correctionele rechtbank van Brugge tot een gevangenisstraf van acht maanden voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige vrouw. Vervolgens wordt verwezen naar de veroordeling op 28 juni 2019 door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf

van achttien maanden (met vijf jaar uitstel behalve de voorlopige hechtenis en mits naleving van de probatievoorwaarden) voor inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Vervolgens wijst verweerder erop dat de commissaris-generaal, naar aanleiding van deze strafrechtelijke veroordelingen en na verzoeker hieromtrent te hebben gehoord, op 11 maart 2020 overging tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, dit nu verzoeker tot tweemaal toe werd veroordeeld voor een *“ernstig misdrijf”*. Eveneens stelt verweerder vast dat de Raad de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op 11 september 2020 heeft bevestigd. Verweerder vervolgt met de vaststelling dat hij, gelet op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, kan beslissen om een einde te maken aan het verblijf van verzoeker.

Verweerder gaat vervolgens concreet in op de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld. Wat het feit van aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige vrouw betreft, wijst hij erop dat de strafrechter wees op de ernst van de feiten en op het gebrek aan respect voor de fysieke en seksuele integriteit van het slachtoffer waarvan deze getuigen. Een effectieve gevangenisstraf van acht maanden werd nodig geacht. Wat de veroordeling voor drugsfeiten betreft, wijst hij erop dat verzoeker in de periode van juli 2018 tot december 2018 regelmatig drugs dealde (onder meer cannabis, cocaïne en XTC) en dit onder meer aan een minderjarige. Hij stelt dat dit volgens de strafrechter gebeurde in een georganiseerd kader en op grote schaal en ook hier de strafrechter de ernst en het ontoelaatbaar karakter van de bewezen geachte feiten benadrukte. Verweerder vervolgt dat inbreuken op de drugswetgeving een ernstige aantasting vormen van de openbare veiligheid en dat verzoeker door de verkoop van verdovende middelen heeft bijgedragen tot het creëren en/of in stand houden van een verslaving, hetgeen vele levens verwoest en direct en indirect de oorzaak is van vele vormen van criminaliteit. Verweerder houdt er verder rekening mee dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij de commissaris-generaal, wat betreft de feiten die hebben geleid tot zijn eerste veroordeling, erkende een fout te hebben gemaakt en zijn spijt betoonde. Wel stelt hij vast dat verzoeker tijdens ditzelfde gehoor de feiten die hebben geleid tot zijn tweede veroordeling minimaliseerde, door vol te houden dat hij enkel drugs gebruikte en te ontkennen dat hij deze ook verhandelde, niettegenstaande de rechter het verhandelen van drugs bewezen heeft geacht. Verweerder stelt vast dat verzoeker ook in de eerdere procedure voor de Raad inzake de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus tevergeefs trachtte zijn rol bij de bewezen verklaarde drugsfeiten te minimaliseren. Er wordt opgemerkt dat, zoals de Raad dit ook reeds vaststelde, verzoeker handelde louter uit winstbejag, wat wijst op een manifest gebrek aan normbesef. In zoverre verzoeker in de eerdere procedure voor de Raad nog aangaf dat hij zijn probatievoorwaarden naleeft, door onder meer geen nieuwe feiten te hebben gepleegd en te werken, wijst verweerder er nog op dat verzoeker niet langer werkt en er sprake is van beperkte inspanningen tot integratie die geen afbreuk kunnen doen aan zijn herhaaldelijke strafrechtelijke veroordelingen. Op basis van de gedane vaststellingen is verweerder van mening dat uit verzoekers persoonlijke gedrag blijkt dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker geeft met zijn uiteenzetting van het middel aan te betwisten dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

In eerste instantie benadrukt verzoeker dat het vonnis van 23 april 2018 waarbij hij werd veroordeeld voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige vrouw, bij verstek werd gewezen. Hij betoogt dat bij gebrek aan enige informatie over zijn persoonlijke situatie een gevangenisstraf van acht maanden werd opgelegd. Hij is van mening dat het geen definitieve strafrechtelijke uitspraak betreft, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden. Hij benadrukt dat hij zich tegenover de rechtbank nooit ten gronde heeft kunnen verdedigen met betrekking tot de hem ten laste gelegde feiten en stelt vervolgens deze feiten formeel te ontkennen.

Omtrent dit betoog van verzoeker, oordeelde de Raad in zijn arrest van 8 september 2020 evenwel reeds als volgt:

“Waar verzoeker twijfel tracht te zaaien over het feit dat het eerste vonnis waarvan sprake, met name het vonnis van de correctionele rechtbank te Brugge van 23 april 2018 waarbij verzoeker voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging van een meerderjarige vrouw bij verstek werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van acht maanden, mogelijks niet definitief zou zijn, dient te worden opgemerkt dat zulks niet kan worden gevolgd. Verzoeker toont namelijk op generlei wijze aan dat of waarom het voormelde vonnis te dezen geen kracht van gewijsde zou genieten en niet als

definitief zou mogen worden beschouwd. Verzoeker geeft in het feitenrelaas in onderhavig verzoekschrift bovendien zelf eenduidig aan dat hij tegen het voormelde vonnis verzet noch hoger beroep aantekende. De termijnen om zulks te doen, vervat in artikel 187 (verzet) en artikel 203 (hoger beroep) van het Wetboek van Strafvordering, zijn voorts ruimschoots overschreden. Derhalve dient te worden besloten dat het voormelde vonnis, net als het andere vonnis waarvan sprake in de voormelde motivering, wedegelijk kracht van gewijsde heeft en dat de Raad, net als verweerder, gehouden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat in beide vonnissen. Gelet op het voorgaande, kan verzoeker, te meer nu hij blijkens zijn voormelde verklaringen bij het CGVS in dit kader expliciet toegaf een fout te hebben gemaakt en zijn spijt betuigde, niet worden gevolgd waar hij heden boudweg tracht te ontkennen dat hij de feiten die hem in het eerste vonnis ten laste worden gelegd heeft gepleegd.”

Verzoeker had de mogelijkheid om, door verzet of hoger beroep in te stellen tegen zijn strafrechtelijke veroordeling van 23 april 2018, persoonlijk voor de rechtbank zijn verdediging te voeren met betrekking tot de hem ten laste gelegde feiten, maar heeft nagelaten dit te doen. Zoals reeds werd aangehaald in het vorige arrest van de Raad, gaf verzoeker bij de commissaris-generaal verder net expliciet toe een fout te hebben gemaakt en betuigde hij zijn spijt. Op basis van de eerdere beoordeling door de Raad en de voorliggende gegevens staan het gepleegde feit van aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige vrouw en de ernst van dit feit wel degelijk op voldoende wijze vast. Verzoeker tracht in zijn voorliggende verzoekschrift van 20 november 2020, net als in zijn eerdere procedure voor de Raad, alsnog boudweg te ontkennen dat hij dit feit heeft gepleegd. Hieruit kan de Raad enkel besluiten dat zijn eerdere erkenning in de fout te zijn gegaan en zijn eerdere uiting van spijt dan blijkbaar niet geheel oprecht waren, minstens dat zijn gedrag niet getuigt van het opnemen van verantwoordelijkheid voor zijn eigen gedragingen en van respect voor het slachtoffer. Het is de Raad niet duidelijk op welke wijze verzoeker met het zonder meer ontkennen van de bewezen geachte feiten, die ernstig zijn en getuigen van een gebrek aan respect voor de fysieke en seksuele integriteit van het slachtoffer, het motief in de bestreden beslissing dat hij actueel nog steeds kan worden geacht een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde wil ontkrachten.

In tweede instantie benadrukt verzoeker, wat zijn veroordeling voor het bezit en verhandelen van drugs betreft, dat hij via kennissen in het Afghaanse milieu in Leuven in het dossier betrokken raakte maar dat zijn rol hierin beperkt was. Hij stelt dat om deze reden, en omwille van zijn inspanningen om Nederlands te leren, zijn tewerkstelling en zijn engagement in ‘Roots’, de strafrechter hem een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel toekende voor het gedeelte dat de voorlopige hechtenis overtreft. Hij stelt dat de strafrechter bij het bepalen van de strafmaat verder ook rekening diende te houden met het eerdere verstrekvonnis. Hij betoogt dat hij de probatievoorwaarden naleeft en geen nieuwe feiten heeft gepleegd.

Omtrent dit betoog van verzoeker, oordeelde de Raad in zijn arrest van 8 september 2020 reeds als volgt:

“Verzoeker tracht met betrekking tot het tweede vonnis, verwijzend naar een passage uit dit vonnis, voorts weliswaar andermaal zijn rol bij de feiten te minimaliseren, doch hij slaagt hierin niet. De rechtbank hield namelijk uitdrukkelijk rekening met deze rol van verzoeker bij de gepleegde feiten en dit weerhield de rechtbank er niet van om verzoeker wegens het dealen en verkopen van drugs, in een georganiseerd kader en op grote schaal, onder meer aan een minderjarige, te veroordelen tot een gevangenisstraf van 18 maanden. De rechtbank oordeelde daarbij dat deze bewezen feiten ernstig waren en niet konden worden getolereerd. Inbreuken op de drugswetgeving zijn een ernstige aantasting van de openbare veiligheid en verzoeker heeft door het verkopen van drugs bijgedragen tot het creëren en/of in stand houden van verslavingen, wat levens verwoest en de oorzaak vormt, direct en indirect, van vele vormen van criminaliteit. Hij deed zulks louter uit winstbejag, wat wijst op een manifest gebrek aan normbesef.”

Er moet worden aangenomen dat verweerder in de bestreden beslissing heeft besloten dat verzoekers persoonlijke gedragingen een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormen voor de openbare orde, gelet op de ernst van de gepleegde feiten en het manifeste gebrek aan normbesef dat hieruit blijkt, maar ook gelet op de latere ontkenning en minimalisering door verzoeker van de door hem gepleegde drugsfeiten, ondanks de strafrechtelijke veroordeling, zoals reeds vastgesteld door de commissaris-generaal en de Raad. Ondanks zijn veroordeling bleef verzoeker voor de commissaris-generaal ontkennen dat hij ooit drugs verhandelde. Door thans te volharden in zijn betoog waarvan de Raad reeds vaststelde dat hij hiermee de gepleegde feiten andermaal minimaliseert terwijl deze wel

degelijk ernstig zijn, toont verzoeker niet aan dat de door verweerder gedane beoordeling steunt op onjuiste feitelijke gegevens dan wel kennelijk onredelijk is. Bovendien poneert verzoeker zonder verdere uitleg dat hij momenteel de probatievoorwaarden naleeft, maar hieromtrent stelt verweerder in zijn beslissing net vast dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van deze beslissing niet langer werkte. Ook stelde hij vast dat verzoeker naliet een duurzame tewerkstelling na te streven. Verzoeker gaat niet in op deze motieven van de bestreden beslissing. Hij duidt in antwoord hierop niet waarom hij in deze omstandigheden momenteel nog steeds voldoet aan de hem opgelegde probatievoorwaarden, nu een van deze voorwaarden luidt dat hij werkt of in perioden van werkloosheid actief werk zoekt, een (beroeps)opleiding volgt of minstens een zinvolle dagbesteding heeft. Verzoeker legde naar aanleiding van de uitoefening van het hoorrecht, middels de op 1 oktober 2020 aangetekend verzonden uitnodigingsbrief, geen bewijzen voor dat hij na beëindiging van zijn tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet nog werk zocht, een (beroeps)opleiding volgde of een andere zinnige dagbesteding had. Ook in zijn huidige verzoekschrift blijft hij op dit punt in gebreke. Hij toont evenmin middels een stuk van de justitie-assistent en/of de probatiecommissie aan dat hij nog voldoet aan de probatievoorwaarden.

Rekening houdend met 1) de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten, 2) het gebrek aan respect voor de fysieke en seksuele integriteit van het slachtoffer dat blijkt uit de feiten die hebben geleid tot zijn eerste veroordeling, 3) het winstbejag waardoor hij zich liet leiden door het regelmatig verhandelen van drugs, ook aan een minderjarige en dit in een georganiseerd kader dat op grote schaal werkzaam was, hetgeen andermaal wijst op een manifest gebrek aan normbesef, 4) zijn minimalisering en zelfs ontkenning van de feiten, en 5) zijn gebrek aan huidige tewerkstelling en aan voldoende overtuigende inspanningen tot duurzame tewerkstelling en integratie – vaststellingen die verzoeker met zijn uiteenzetting niet kan weerleggen –, acht de Raad het nog niet kennelijk onredelijk waar verweerder oordeelde dat uit verzoekers persoonlijke gedragingen nog steeds een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging blijkt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Met zijn uiteenzetting slaagt hij er niet in de gedane vaststellingen op dit punt onderuit te halen.

2.3.7. Verzoeker stelt nog – correct – dat de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet het bestuur geen verplichting opleggen tot het beëindigen van het verblijfsrecht indien redenen van openbare orde spelen. Evenwel kan op lezing van de bestreden beslissing geenszins worden aangenomen dat verweerder zich voor de toepassing van artikel 21 van de Vreemdelingenwet louter steunt op de vaststelling dat de vereiste “*redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” spelen of op basis van deze vaststelling op automatische wijze heeft besloten tot beëindiging van het verblijfsrecht. Verweerder heeft verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing zo ook in kennis gesteld van het gegeven dat de mogelijkheid bestond dat zijn verblijf zou worden beëindigd en hem uitgenodigd om nuttige elementen en documenten die van belang zouden kunnen zijn om zijn situatie correct in te schatten over te maken. Met de aangebrachte elementen en documenten is vervolgens uitdrukkelijk rekening gehouden en verweerder heeft toegelicht waarom verzoeker op basis hiervan het verblijfsrecht niet kan behouden. Verweerder heeft oog gehad voor de procedurele waarborgen van artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet door rekening te houden met de hierin vermelde aspecten, zoals de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid, het gevaar dat van verzoeker uitgaat, de duur van het verblijf in België, verzoekers leeftijd en de mate waarin hij banden met België heeft opgebouwd. Verweerder stelde niet enkel vast dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, maar ook dat hij geen diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving kon aantonen en de inspanningen tot integratie beperkt waren. Hij stelde vast dat verzoeker niet langer was tewerkgesteld, dat de eerdere tewerkstelling via artikel 60 van de OCMW-wet beperkt en “*bijna verwaarloosbaar*” was, rekening houdend met de duur van het verblijf, dat verzoeker duidelijk naliet om een duurzame tewerkstelling in België na te streven en dat hij integendeel verkies het criminele pad te bewandelen. Hij stelde nog vast dat verzoeker geen gezins- of familieleden heeft in België. Verweerder heeft om deze redenen geoordeeld dat geen elementen voorliggen die het behoud van het verblijf rechtvaardigen.

2.3.8. Verzoeker betoogt nog dat de gevolgen die de bestreden beslissing voor hem heeft niet of onvoldoende in rekening zijn gebracht, nu hij niet langer verblijfsgerechtigd is in België maar een terugkeer naar het land van herkomst niet mogelijk is gelet op de veiligheidssituatie in de provincie in Afghanistan vanwaar hij afkomstig is. Hij benadrukt dat een gedwongen terugkeer naar Afghanistan in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Evenwel wordt in de bestreden beslissing wel degelijk uitdrukkelijk rekening gehouden met het gegeven dat een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, Afghanistan, niet mogelijk is, nu de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar dit land. Dit doet volgens verweerder geen afbreuk

aan het gegeven dat er grond is om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen omdat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en geen overtuigende elementen voorliggen die het behoud van het verblijf rechtvaardigen. Verweerder wees erop dat om deze reden verzoeker evenwel geen bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont dus geenszins aan dat enig relevant gegeven ten onrechte buiten beschouwing is gebleven bij het nemen van de bestreden beslissing. Hij duidt verder niet concreet waarom de gedane beoordeling niet zou kunnen standhouden. Er blijkt niet dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker direct of indirect wordt teruggeleid naar Afghanistan, zodat niet blijkt dat verder moe(s)t worden ingegaan op artikel 3 van het EVRM. Een (gedwongen) terugkeer naar Afghanistan is niet aan de orde.

2.3.9. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de wet.

2.3.10. Een schending van de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.4. Verzoeker betoogt nog dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt doordat geen zorgvuldige en proportionele belangenafweging blijkt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie- en gezinsleven'* noch het begrip *'privéleven'*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip *'privéleven'* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip *'privéleven'* een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, hangt samen met de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating tot verblijf, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval

moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is voormeld verdragsartikel geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf, dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze is geïnspireerd door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker betwist het motief niet dat hij geen gezins- of familieleden heeft in België. Een gezins- of familieleven in dit land in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Verzoeker geeft wel aan in België een privéleven te hebben opgebouwd, nu hij zich integreerde "*qua werk en onderwijs*".

In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker, blijkens de door hem naar aanleiding van de uitoefening van het hoorrecht overgemaakte documenten, een getuigschrift van beroepsopleiding van 28 februari 2018, een attest van inburgering van 26 september 2019 en bewijzen van een afgelopen tewerkstelling op basis van artikel 60 van de OCMW-wet voorlegde. Hieromtrent stelt verweerder in de bestreden beslissing vast dat verzoeker actueel niet langer werkt. Hij wijst er nog op dat het volgen van Nederlandse taallessen en een integratiecursus in Vlaanderen onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Hij stelt verder dat de tewerkstelling van verzoeker, rekening houdend met de duur van het verblijf, beperkt en "*bijna verwaarloosbaar*" is en dat verzoeker duidelijk heeft nagelaten om een duurzame tewerkstelling na te streven. Hij geeft aan dat er sprake is van beperkte inspanningen die onvoldoende zijn om te kunnen spreken over een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving en die niet opwegen tegen de redenen van openbare orde.

Door het volgen van het verplichte inburgeringstraject en van een beroepsopleiding heeft verzoeker weliswaar beperkte inspanningen gedaan om zich te integreren, maar de Raad kan verweerder volgen in zijn standpunt dat dit nog niet volstaat om een werkelijke en diepgewortelde integratie aan te tonen. Dit traject en een beroepsopleiding zijn vooral hulpmiddelen die verzoeker moeten helpen in zijn integratie, maar voor dit laatste is het eerder doorslaggevend welke verdere inspanningen hij levert om met de opgedane kennis en ervaring deel uit te maken van de Belgische samenleving. Verzoeker steunt zich op een economische integratie in België, maar dit kan niet worden bijgetreden. Verzoeker toont enkel een tewerkstelling aan in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, maar dit betreft geen volwaardige tewerkstelling op de reguliere arbeidsmarkt, wel een vorm van maatschappelijke dienstverlening met een residuair karakter en gefinancierd als een aanvullend bijstandsstelsel. Deze vorm van maatschappelijke dienstverlening heeft per definitie een zeer tijdelijk karakter. Tijdens deze tewerkstelling blijft de betrokkene financieel ten laste van de openbare overheden (RvS 3 april 2020, nr.

247.369). Deze tewerkstelling kan de betrokkene wel helpen om aansluiting te vinden bij de gewone arbeidsmarkt, net als de eerder door verzoeker gevolgde beroepsopleiding, maar verzoeker betwist niet dat hij sinds de tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet niet meer heeft gewerkt. Hij gaat ook niet in op de motivering dat hij duidelijk nalaat om een duurzame tewerkstelling na te streven. Hij duidt op geen enkele wijze waarom hij actueel niet langer werkt en geeft niet aan dat hij actief werk zoekt of andere concrete inspanningen levert met het oog op een latere tewerkstelling in België. Verzoeker geeft verder op geen enkele wijze aan dat hij hechte sociale banden met de Belgische samenleving heeft opgebouwd.

Ondanks het doorlopen van een verplicht inburgeringstraject, een beroepsopleiding begin 2018 en een afgesloten tewerkstelling op basis van artikel 60 van de OCMW-wet kan verzoeker niet aantonen dat hij actueel concrete sociale, economische, culturele of andere banden heeft met België en de Belgische samenleving. Verzoeker legt zo bijvoorbeeld ook geen recente bewijzen voor van een blijvend engagement bij 'Roots', waarvan sprake in het vonnis van 28 juni 2019.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concreet bewijs aanlevert dat hij momenteel een beschermenswaardig privéleven in België heeft.

Daarenboven stipt de Raad aan dat het bestaan van een privéleven in het land van verblijf allerm minst inhoudt dat de vreemdeling automatisch zijn verblijfsrecht zou kunnen behouden. Zelfs indien er sprake zou zijn van een privéleven, toont verzoeker niet aan dat zijn belangen zwaarder wegen dan het algemeen belang. Verzoeker toont met zijn kritiek geenszins aan dat de belangenafweging door verweerder disproportioneel is. Er werd reeds vastgesteld dat verzoeker het motief in de bestreden beslissing dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde niet onderuit kan halen. Verzoeker acht de genomen beslissing verder niet proportioneel, omdat hij onder toezicht staat van een justitieassistente en de opgelegde probatievoorwaarden correct naleeft en omdat hij qua onderwijs en werk is geïntegreerd in de Belgische maatschappij. Verzoeker gaat hiermee voorbij aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat hij actueel niet langer werkt, duidelijk naliet een duurzame tewerkstelling na te streven en niet doet blijken van een diepgewortelde integratie of overtuigende inspanningen hiervoor. Hij weerlegt deze vaststellingen niet. Hij geeft niet aan dat hij, nu hij niet langer werkt via het OCMW, actief werk zoekt of een andere zinvolle dagbesteding heeft die alsnog kan wijzen op een daadwerkelijk beoogde integratie in de Belgische samenleving of op concrete inspanningen die hij levert om zijn leven beteren. Aldus toont verzoeker ook geenszins aan dat hij de hem opgelegde probatievoorwaarden daadwerkelijk naleeft. Verder merkt de Raad nogmaals op de bestreden beslissing geenszins inhoudt dat verzoeker zou worden teruggestuurd naar Afghanistan.

Verzoeker brengt geen elementen aan die een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM in zijn voordeel zouden laten overhellen en die ten onrechte niet in rekening zijn gebracht. De bestreden beslissing verhindert verzoeker trouwens niet om, indien hij alsnog getuigt van de nodige inspanningen om te kunnen werken en zich te integreren in de Belgische samenleving en zo ook zijn leven te beteren, op basis hiervan een nieuwe verblijfsaanvraag te richten tot het bestuur.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, of het in deze verdragsbepaling vervatte proportionaliteitsbeginsel, wordt niet aangetoond.

2.5. Waar verzoeker ten slotte de schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag aanvoert, moet worden opgemerkt dat hij reeds ouder was dan 18 jaar toen hij naar België kwam. Hij geeft verder niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de bestreden beslissing zou zijn genomen met miskennis van dit verdragsartikel en verzoeker brengt in dit verband ook geen enkele concrete toelichting naar voor. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS